

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Nevěsta
pro šejka

 HARLEQUIN®

LYNNE GRAHAMOVÁ

NEVĚSTA PRO ŠEJKA

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

potřetí a naposledy se setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, o něž pečuje, se dobře provdají! A tentokrát si neurčil vůbec přízemní cíl. Zoe, hlavní hrdinka příběhu nazvaného Nevěsta pro šejka, se totiž podle jeho vůle má stát princeznou! Asi Vás nepřekvapí, že se to celé trochu zvrtně. Starý pán ale nakonec svého dosáhne!

O královský purpur jde i v dalších dvou příbězích tohoto měsíce. Asi Vás zaujme především povídka pojmenovaná Miss nevěsta. Její hlavní hrdina, pohádkově bohatý a pohádkově krásný šejk, si totiž vybírá svou vyvolenou na „trhu nevěst“. Že by Vás zajímalo, jak může něco tak pošetilého skončit? Stačí se začíst!

V několika dalších příbězích vedle lásky, vášně a něhy hraje klíčovou roli pomsta. Ona láska a pomsta údajně často chodívají ruku v ruce, alespoň v knihách to tak bývá. Naštěstí v mých příbězích láska pomstu vždycky porazí! A i když jí to chvíli trvá, je to aspoň Pomsta plná něhy, jak jsem pojmenoval jeden z dalších příběhů, které si tento měsíc můžete přečíst.

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

NEVĚSTA PRO ŠEJKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh Crowns His Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5132-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5133-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5134-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zoe se šťastně usmála a sešla po schůdcích dědečkova soukromého letadla. V Marabanu byl slunečný jarní den a vedro se ještě dalo snést. Nejvíc ze všeho se ale Zoe radovala z toho, že právě učinila první odvážné kroky vstříc novému životu.

Konečně je sama. Bez svazujících omezení svých sester, a co je nejdůležitější, bez jejich *nízkých* očekávání. Winnii a Vivi překvapilo, když souhlasila s několikaměsíčním přesunem do cizí země, aniž by z toho panikařila. A stejně tak je udivil souhlas, že se vdá za mnohem staršího muže, aby naplnila svou část dědečkovy dohody. A proč by taky ne? Vždyť půjde jen o předstírané manželství, ve kterém její budoucí manžel politicky využije fakt, že je vnučkou princezny zaniklého království Bania.

Dlouho předtím, než se Zoe vůbec narodila, se tato maličká země spojila s Marou, jiným maličkým státem, a vznikl Maraban.

Zoeina babička, princezna Azra, byla tehdy v obou zemích velmi populární. Princ Hákím se chtěl se Zoe oženit čistě jenom kvůli jejím předkům. To ale nic neměnilo na faktu, že se stane arabskou princeznou a několik měsíců si bude užívat báječnou

samotu královského paláce. Nikdo ji nebude obtěžovat, nikdo se nebude ptát, jak se cítí, a nikdo si nebude dělat starosti, jestli by neměla častěji navštěvovat svého terapeuta, který jí pomáhal vyrovnat se s běžným životem. Od posledního záchvatu paniky uběhly celé měsíce, ale sestry kolem ní pořád běhaly jako kvočny a čekaly, kdy se zase zhrouť.

Zoe je zbožňovala, ale jejich neustálá péče a obavy ji okrádaly o nezávislost, kterou potřebovala, aby si znovu vybudovala svoji důstojnost a vydala se vlastní cestou. Přijetí role v tomhle hloupém předstíraném manželství bylo to jediné, co mohla udělat, aby konečně získala svobodu.

Kdysi všechny tři souhlasily, že se vdají za muže, kterého jim vybere dědeček, výměnou za finanční podporu pro jejich adoptivní rodiče, Johna a Liz Brookeovy. Winnie a Vivi už svoji část dohody splnily, takže Zoe nebyla pod žádným tlakem, protože Johnova a Lizina hypotéka byla splacena okamžitě po Vivině svatbě. Ano, pomyslela si Zoe kysele, i extrémně bezohledný Stamboulas Fotakis se třásl z toho, že by měl svoji nejmladší vnučku k něčemu nutit. Sestry ho přesvědčily, že je zoufale křehká a emocionálně zranitelná. Nikdo nevěřil, že by dokázala být silná, a Zoe se tomuto názoru žalostně poddala. Proto bylo tak důležité, aby to *zvládla*.

Zoe vyrostla společně se svými sestrami v pěstounské péči. Ve dvanácti letech prožila velmi traumatizující zážitek, ale všechen strach a bolest už dávno pohřbila. V Johnově a Lizině šťastném domově doslova rozkvetla, ale s nástupem na univerzitu, kde studovala botaniku, se její děsivé nejistoty vrátily. Doslova ji ovládly. Běžná přítomnost mužů a neustálé kamarádké dotazy, proč nechce žádného přítele, ji velmi

stresovaly. Záchvaty paniky byly čím dál horší, a ačkoliv se snažila svoji úzkost před sestrami skrývat, nakonec se nebyla schopná vypořádat se svými problémy sama. Několik týdnů před závěrečnými zkouškami se nervově zhroutila, což znamenalo, že si musela vzít ve škole volno na zotavenou.

Vysokoškolský titul nakonec získala a chodila na terapie, které jí pomohly vrátit se do stavu, kdy ji neomezovala všudypřítomná paralyzující úzkost, ale sestry se k ní pořád chovaly, jako by se měla každou vteřinou rozsypat. Chápala, že jejich ochranné chování vzešlo z vzájemné lásky, ale také moc dobře věděla, že jejich přístup ji oslabuje a že se musí za každou cenu postavit na vlastní nohy. Jenže teď už byly obě vdané a jedna žila v Řecku a druhá v Itálii. Přesun do Marabanu jí poskytoval příležitost dokázat, že svou nešťastnou minulost překonala.

Zoe nastoupila do čekající limuzíny, vděčná za skutečnost, že její příjezd zůstal veřejnosti utajen. Princ Hákím trval na tom, aby se nikde neukazovala, a nic takového od ní ani nebude vyžadováno. Možná byl bratrem současného krále, ale v Marabanu nezastával žádnou oficiální funkci. Původně s ní měl jet dědeček, ale kvůli neodkladné obchodní záležitosti ji požádal, aby cestu absolvovala sama, a on přiletí až zítra. *Samozřejmě, že jsem to zvládla*, pomyslela si vesele a se zájmem hleděla na přeplněné ulice hlavního města. Tasit byl fascinující směsicí starého a nového. Spatřila letité budovy a propracované mešity s barevnými věžičkami, sevřené nově přestavěnými oblastmi s vysokými mrakodrapy a kancelářskými budovami. V Marabanu očividně právě probíhala modernizace.

Ropné bohatství měnilo celou zemi. Zoe si o Marabanu přečetla všechno, co se jí povedlo najít,

a s překvapením zjistila, že nikdo neví, proč si její babička, princezna Azra, nevzala současného krále Táhíra, jak se od ní čekalo. Pravda byla, že Azra dřív, než si stačila vzít muže, který už měl tři další manželky, utekla se Stamboulasem Fotakisem. Královský palác podle všeho tyhle skutečnosti zatajil, aby si vládce zachoval důstojnost. Naštěstí jí Stam řekl všechno, co o původu své ženy věděl.

Už se stmívalo, když řidič odbočil z hlavní ulice k neuvěřitelně vysoké bráně s vojáky po obou stranách. Zoe s napětím hleděla na obrovský pozemek, ale limuzína vyrazila podél něj k rozsáhlému komplexu nízkých budov. Konečně zastavili před jednou z nich. Pomohli jí z vozu a zavedli ji dovnitř dřív, než vůbec stihla popadnout dech. Trochu ji zklamalo, že se ocitla v moderním domě. Ve velmi *rozlehlém* moderním domě, pomyslela si kysele, s přehnaně zlaceným nábytkem, který byl pouhou napodobeninou historických kusů. Služebná v dlouhém kaftanu se jí poklonila a zavedla ji po nádherně osvětleném schodišti do apartmánu sestávajícího z několika pokojů.

Zklamání, že nebude žít ve starobylém královském paláci, pozvolna vyprchávalo, jak zkoumala útulné a příjemně zařízené místnosti. Nebylo zrovna ideální, že nikdo ze zaměstnanců nemluvil jejím jazykem. Ona ten jejich taky neuměla, ale posunky se dá zvládnout ledasco, povzbuzovala se v duchu, zatímco jí služebná naznačovala, že brzy přinesou jídlo. Zoe se utěšovala, že se určitě ještě před odjezdem domů naučí několik užitečných frází, aby mohla lépe komunikovat.

Služebná už začala vybalovat její zavazadla, když se ozvalo zaklepání na dveře. Zoe k nim došla jako první.

Stál za nimi mladý hubený muž a sestra ve stejno-kroji. „Jsem doktor Wazd,“ oznámil rezervovaně. „Byl

jsem instruován, že vás mám přeočkovat. Sestra mi bude asistovat.“

Zoe sebou trhla, protože nesnášela jehly, a překvapilo ji to, protože všechna povinná očkování už podstoupila. Ale doktor o tom asi bude mít lepší přehled, ne? Vyhrnula si rukáv a zamračila se, když si všimla, že se mu klepe ruka. Udiveně vzhlédla a zjistila, že má úplně zpocené čelo. Okamžitě ji napadlo, jestli jeho nervozita nepramení z toho, že je čerstvě po škole. Ulevilo se jí, když mu sestra mlčky vzala stříkačku z ruky a dala jí injekci sama. Štíplo to, až musela zatnout zuby.

Chvíli poté dorazil tác s jídlem. Zoe se posadila ke stolu a zjistila, že se jí točí hlava. Nejspíš se na ní musí projevovat pásmová nemoc. Ale už během jídla začala mít pocit, že svět kolem ní zpomaluje. Tělo měla najednou těžké jako z olova. Začalo jí být na zvracení. Rychle vyskočila, že si odběhne na záchod, ale musela se chytit zadní opěrky židle, aby udržela rovnováhu. Roztrásla se jí kolena. Zuřivě zamrkala, ale temnota kolem ní byla čím dál neproniknutelnější. Zoe zděšeně zalapala po dechu a zhroutila se na zem.

Jeho královská Výsost, princ Farádž al-Basara, měl právě vysoce důležité jednání v Londýně. Probírali zrovna ropnou produkci jeho země, když mu v kapse zavibroval soukromý mobil. Tohle číslo znalo jen několik málo lidí a volali pouze v *naléhavých* případech. Omluvil se a okamžitě opustil místnost, protože ho zachvátily obavy. Udělalo se otci špatně? Nebo se stala v Marabanu snad nějaká jiná katastrofa?

Maraban byl maličký stát v Perském zálivu, ale byl jedním z nejbohatších na světě. Teroristický útok by však jakýkoliv pokrok v jeho domovině zastavil,

protože i vojenské a bezpečnostní síly adekvátně odpovídaly velikosti státu. V těchto dnech spoléhal Maraban v otázkách bezpečnosti na své bohatství a diplomacii. Když Rádž nostalgicky vzpomínal na svůj domov, vždycky se mu vybavil ostrý kontrast mezi černou a bílou. Džípy a helikoptéry tam děsily zvířata v poušti a konzervativní středovýchodní duch země měl problémy se vyrovnat s odlišnými mravy a rychlou změnou moderního světa.

Naposledy tam byl před osmi lety, protože ho otec a král v jedné osobě sesadil z pozice korunního prince a poslal ho do vyhnanství za to, že odmítl nastoupit do armády, a ještě vehementněji se odmítl oženit s nevěstou, kterou mu vybrali. Ne, nebyl svědomitý a poslušný syn, uznal Rádž pochmurně. Byl tvrdohlavý rebel a naneštěstí pro něj v jeho kultuře neexistoval větší hřích.

To však znamenalo, že si Rádž po svém ne úplně hvězdném začátku musel prošlapat vlastní cestu v obchodním světě, kde mu ovšem jeho bystrý mozek, intuice a schopnost odhadovat trendy zajistily nadpozemský úspěch. Taky se naučil, jak směřovat Maraban vstříc budoucnosti i ze zahraničí, jak si najít spojence, přilákat obchodníky a investory z cizích zemí, zatímco neustále podporoval rozvoj veřejné infrastruktury, tolik potřebné k tomu, aby jeho země udržela krok s nejnovějšími technologiemi. A odměna za jeho neúnavné soustředění a odhodlání? Maraban, domov, který miloval, doslova vzkvétal.

Zvedl telefon a příjemně ho překvapilo, když uslyšel hlas svého bratrance. Omar byl jeho nejlepším přítelem už od vojenské střední školy, kterou museli oba z donucení navštěvovat. Od temných časů nepolevující šikany a týrání, které si Rádž stále živě vybavoval.

Jako korunní princ měl na zádech doslova červený terč a otec nařídil zaměstnancům, aby nad tím přimhouřili oko. Věřil, že těžké prostředí jeho jediného syna zocelí.

„Omare, co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se téměř vesele. Úzkost, že se otci udělalo zle, se okamžitě vytratila, protože v tom případě by nebyl poslem špatných zpráv Omar. *Takový* hovor mohl vést jenom někdo z otcových zaměstnanců. Koneckonců matka zemřela, ještě když byl malý kluk. Vzpomínka na její smrt ho přikovala na místě. Nikdy na ni nezapomene, protože zemřela vlastní rukou. Rádžovi velmi dlouho trvalo přijmout, že její zármutek převýšil lásku k devítiletému synovi. Nikdy se nezbaví toho pocitu opuštění. Veškerá něha, láska a starostlivost zmizely z jeho dětského světa společně s ní.

„*Jsem v pěkném průšvihů, Rádži. A ty jsi nejspíš jediná osoba s dostatečnými znalostmi, na kterou se můžu obrátit,*“ oznámil Omar. Jeho obvykle pozitivní hlas se ztratil v nenávratnu. „*Zatáhli mě do něčeho, čeho se nechci účastnit, a je to opravdu vážné. Víš, že jsem monarchista a své zemi jsem oddaný, ale existují věci, které prostě nemůžu –*“

„Přejdi k věci,“ skočil mu Rádž pobaveně do řeči. „Do čeho tě namočili?“

„*Dnes brzy ráno mi zavolal někdo z paláce a požádal mě, jestli bych nedohlédl na jednu ‚zásilku‘ a nechal ji u sebe v bezpečí, dokud se mi někdo neozve. A to je ten problém, Rádži... Nedoručili mi zásilku, ale ženu.*“

„Ženu?“ zopakoval Rádž nevěřicně. „Děláš si ze mě srandu?“

„*Kéž by. Všechny ženy u nás zuří a dokonce mě vyhodily ze stanu, abych šel za ní,*“ lamentoval Omar.

„*Moje manželka si myslí, že jsem se zapojil do obchodu s bílým masem.*“

„*To nemůže být pravda,*“ prohlásil Rádž přesvědčene, protože trestem za takový zločin byla smrt. Otec pečlivě dohlížel na to, aby v Marabanu prakticky neexistoval obchod s drogami ani prostituce.

„*Samozřejmě že ne,*“ souhlasil Omar. „*Ale i když ten příkaz přišel z nejvyšších palácových kruhů, nikdo po mně nemůže chtít, abych věznil ženu proti její vůli.*“

„*Jak víš, že přišel seshora?*“ zeptal se Rádž.

Omar mu prozradil jméno a Rádž zaskřípal zuby. Bahadúr Abdi byl otcův nejdůvěryhodnější vojenský poradce a mohl jednat jedině na králův příkaz. Tahle šokující informace vrhala na celý únos úplně jiné světlo, protože to znamenalo, že v něm skutečně hrál roli jeho otec. „*Kdo je ksakru ta žena?*“

„*Nebude se ti to líbit, stejně jako mně,*“ varoval ho ztěžka Omar. „*Kontaktoval jsem palác hned, jakmile jsem se vzpamatoval z toho, že mi doručili ženu. Bylo mi řečeno, že je posledním potomkem rodu al-Mishal. Šokovalo mě to. Myslel jsem, že jsou všichni dávno mrtví! Víš vůbec, že se můj otec před dvěma měsíci rozvedl s matkou?*“

Rádž byl oběma zprávami tak vyvedený z míry, že téměř neposlouchal. Omar mu líčil, jak matka o rozvodu odmítla diskutovat a se zvláštním klidem přihlížela konci manželství, které trvalo padesát let a jehož výsledkem byly čtyři děti a nejméně tucet vnoučat. Princ Hákím, Rádžův strýc a Omarův otec, byl zahořklý a ambiciózní muž, který se po Rádžově exilu toužil stát uznávaným dědicem trůnu místo něj. Jenže Rádž mu paradoxně nedokázal jeho ambice vyčítat, protože jako králův mladší bratr strávil Hákím celý život ve stínu trůnu a všichni ho v podstatě ignorovali. Neměl

žádnou moc, protože jeho královský bratr mu odmítl předat jakoukoliv zodpovědnost. Navíc svého dědice mohl jmenovat pouze král a Hákím už dlouho toužil po moci a společenském postavení.

„Jak do toho zapadá tahle žena?“

Omarovi se v hlase ozvalo jisté podezření a Rádž zbledl. Najednou ho kvůli manipulativnímu spiknutí, které se v tichosti odehrávalo za palácovými zdmi, zachvátila vlna vzteku. „To přece není možné?“

„*Možná ne. Musím uznat, že nevypadá, jako kdyby měla marabanskou krev. Má blondaté vlasy... a připomíná mi tu z pohádky... Šípkovou Růženku,*“ přiznal ztěžka Omar.

Rádž pootevřel pevně sevřené rty. „Princezna Azra byla dcerou dánského průzkumníka, který měl světlé vlasy,“ zamumlal tiše. „O jejím útěku k tomu řeckému magnátovi toho moc nevím. Pracoval tu v době, kdy se naše dvě země zrovna spojovaly, ale jejich společný odjezd způsobil *obrovský* skandál. Měla se stát otcovou čtvrtou ženou, ale ona místo toho utekla s Fotakisem a vzala si ho.“

„*To jsem nevěděl... ale tohle se týká spíš tvé historie.*“ Omar si ztěžka povzdechl. „*Jen mi dej nějakou diplomatickou radu, co mám dělat, protože já jsem v koncích. Ta žena byla evidentně unesena. Moji doktoři tvrdí, že ji zdrogovali do bezvědomí, a nemá u sebe žádné doklady. Ale i kdyby patřila mezi další generaci rodu al-Mishaal, vzešlou z princeznina dávného manželství, pořád nemůžu uvěřit, že by si jakákoliv mladá žena chtěla vzít někoho tak starého jako je můj otec –*“

„Překvapilo by tě, co jsou některé západní ženy schopné udělat, aby se staly bohatými arabskými princeznami. Zmiň se o tom, že v sázce je koruna, a budeš mít přede dveřmi celý zástup,“ odpověděl cynicky

Rádž. Temné rysy mu ztuhly, když si vybavil vlastní zkušenost a tu zdrcující zradu... a co bylo nejhorší, jen pár okamžiků poté, co se navždy rozpadl jeho vztah s otcem. Dokonce i roky po své mladické nerozváženosti si v západním světě uvědomoval, jaké lákadlo představuje jeho status a bohatství. V jeho blízkosti se dokonce i zdánlivě inteligentní ženy předváděly jako na módní přehlídce ve snaze ho zaujmout a dostat do postele. Rádž se ale k jejich zklamání nedal ulovit, okouzlit nebo potenciálně svést, protože on sám byl lovec. A co bylo nejdůležitější, prožitá nevěra a matčina sebevražda ho jen utvrdily v názoru, že ženám se nedá věřit.

„*To mě asi... nepřekvapuje,*“ odpověděl Omar taktně. S největší pravděpodobností také přemýšlel o Rádžově ponižující minulosti, kvůli které utrpěla jeho pýcha. „*Ale jednu věc si troufnu tvrdit. Pokud je to nějaká otcova hra, takové manželství přijme jen velmi málo lidí. Už takhle je nepopulární a ze stejné staré školy jako tvůj otec. Neznám nikoho, kdy by ho přijal za následníka trůnu místo tebe, ani kdyby se mu nějak povedlo oživit ducha staré královské rodiny al-Mishal tím, že si přivede jejich nevěstu!*“

Rádž už stál mimo palácovou politiku velmi dlouho, ale nikdy na pletichaření ve snaze prosadit se na úkor druhých nezapomněl. Zasmušile si pomyslel, že jako Hákímova nevěsta bude vnučka princezny Azry neocenitelnou loutkou. Polovina marabanské populace má totiž banijské kořeny a před čtyřiceti lety utrpěla velké zklamání, když sloučení jejich zemí nebylo stvrzeno tak, jak jim slibovali. Tedy sňatkem mezi jedinou banijskou princeznou a králem Mary. Všichni ti lidé se cítili podvedeni, že v marabanské královské rodině chybí banijská krev. Pokud by si strýc vzal